

Destrukce parazitického systému vyústila nejen v osvobození milionů nedobrovolných obětí pyramidy odsávající životní sílu a v odstranění psi-působení na podvědomí mas, ale také v poměrně rychlou změnu politické situace ve světě, hlavně v socialistických zemích a Izraeli, což mne poměrně překvapilo. Toto jsem se přirozeně dozvěděl až mnohem později, ale, slovy jedné vysoce postavená osoby (*Gorbačov, pozn. překl.*) - proces započal!

* * *

Ten památný nedělní večer 20. prosince 1987 jsem v Moskvě nastoupil na vlak a ráno se objevil v Charkově. Rovnou z nádraží jsem, jako obvykle, šel do institutu do práce. Byl jsem velmi spokojen s tím, co se mi podařilo a byl velice rád, že má práce udělala lidi, obklopující mne na ulici, v metru, v institutu, ... osvobozené od parazitického systému o jehož existenci neměli ani ponětí. Nebylo důležité, že mi za to nikdo neděkoval; neudělal jsem to pro získání vděku ze strany ostatních.

11. Válka s parazity začíná

Následující týden má práce ubíhala jako obvykle – po pracovní době jsem se zabýval vlastním výzkumem a mimosmyslovým působením na mé pacienty. Koncem roku 1987 vyšel v *Komsomolské Pravdě* článek nazvaný „Mimosmyslové vnímání v zrcadle fyziky“, který čitatele informoval o výsledcích výzkumů s jedinci disponujícími mimosmyslovými schopnostmi, konkrétně s jednou ženou, které se říkalo Džuna (*Eugenia Juvaševna Davitašvili /narozena 1949/ – velmi známá senzibilka té doby, pozn. překl.*). Výzkum byl veden v laboratořích Institutu Radiofyziky a Elektrotechniky při Akademii Věd SSSR. Článek tvrdil, že mimosmyslový vliv nebylo nic více než slabé termální působení na tzv. **zóny Zaharin-Ged** – oblasti na povrchu pacientova těla, které jsou projekcemi interních orgánů. Podle novin, specialisté zjistili, že slabá infračervená radiace vycházející z ruky působící osoby tyto zóny stimuluje, což má za následek, že se pacient začne cítit lépe.

Tento výrok byl zjevná absurdita z pohledu kohokoliv, kdo jen trochu rozuměl fyzice, dokonce i bez jakékoliv znalosti problematiky mimosmyslových fenoménů. Ve skutečnosti není naprosto žádný kvalitativní rozdíl mezi infračerveným vyzařováním člověka a jakýmkoliv jiným infračerveným vyzařováním. Termální vyzařování svíčky, žárovky, topení apod. také působí na všechny tyto zóny Zaharin-Ged, ale na člověka žádný léčivý efekt nemá. Infračervené záření pokrývá určitou část elektromagnetických vln a intenzita záření může lišit, od velmi malé po velmi silnou, ale záření téže intenzity a frekvence vždy působí stejnou reakci ohledně zón Zaharin-Ged, nezávisle na tom, z jakého zdroje pochází. Nic takového v experimentech pozorováno nebylo, což muselo znamenat, že závěry uvedené v novinách jsou klamně.

Byl jsem proto zvědav, zda jsou tyto závěry záměrná dezinformace, nebo projevem absolutní ignorance a omezenosti „vědců“. Bylo pro mne velmi důležité zjistit osobně, která z těchto dvou variant to byla – zda první, nebo druhá! Stalo se, že jsem byl těsně před novým rokem poslán do Moskvy, doručit určité materiály do hlavní pobočky našeho institutu. Dorazil jsem do Moskvy v pátek ráno, 25. prosince, rychle našel danou kancelář, předal materiály z Charkovské pobočky a začal pátrat po Institutu Radiofyziky a Elektroniky Akademie Věd SSSR. Zde se mi podařilo setkat s akademikem Guliajevem, který vedl laboratoř provádějící výzkumy, o nichž byl novinový článek. Z nějakých důvodů nebyla adresa tohoto pracoviště v článku uvedena.

* * *

Představil jsem se jako mladý radiofyzik, který také studuje mimosmyslové jevy a řekl, že bych rád navštívil laboratoř, která prováděla daný výzkum, abych mohl s tamními vědci konzultovat své koncepty. Abych se vyhnul nepříjemným otázkám, nedodal jsem, že jsem mimosmyslové jevy a

působení zkoumal na vlastní pěst. Guliajev mi dal adresu této laboratoře a zjistil jsem, že následující ráno bude otevřena z důvodu příjezdu nějaké delegace.

Příští ráno jsem tak-tak uspěl v nalezení dané adresy. Bylo to nedaleko metra, v jedné z bezpočetných moskevských postranních ulicích. Nebyly tam žádné cedule, které by indikovaly, že se zde nějaká laboratoř nachází. Tento fakt mne mírně udivil, nicméně stiskl jsem zvonek na dveřích. K mé radosti, člověk, který přišel otevřít, potvrdil, že jsem na správné adrese. Řekl jsem, že mi akademik Guliajev předal tuto adresu a projevil přání setkat se se zaměstnanci laboratoře. Byl jsem představen profesoru Godikovi, vedoucímu úseku.

Řekl jsem mu stejnou věc jako předtím – že také studuji mimosmyslové působení a chtěl bych získat, pokud by to bylo možné, nějaké informace o metodách, které použili a závěrech, ke kterým došli. Pokud bych řekl, že studuji a provádím vlastní experimenty sám na sobě, byl bych pravděpodobně považován za duševně chorého. Potřeboval jsem získat objektivní obrázek jevu, který mne zajímal, namísto reakcí, které by lidé mohli mít na osobu, která je „praštěná“. Profesor Godik mi sdělil, že jeden z jejich experimentů byl následující – umístili mezi pacienta a Džunu sklo. V tomto případě nebyl vliv Džuny na pacienta zaznamenán. Vyvodili proto závěr, že podstata Džunina působení byla termální, protože takové působení sklo od pacienta izolovalo. Když jsem mu sdělil, že v mých experimentech jedinci ovlivňovali pacienta na dálku tisíců kilometrů a také skrze zdi apod., překvapeně se na mě podíval a doporučil mi: „Mladý muži, jestliže je to pravda, máte v kapse Nobelovu Cenu!“.

Z intonace jeho sdělení jsem porozuměl, že mě považoval za nezkušeného vědce, který byl podveden nějakým jedincem, kterému jsem důvěřoval. Ze zjevných důvodů jsem se zdržel pokusů přesvědčit ho o jiné variantě. Protože se objevila delegace, musel jsem svůj rozhovor s profesorem Godikem přerušit. Omluvil se a požádal jednoho z kolegů, aby mě provedl laboratoři a seznámil s jejich metodami a výsledky. Jsem mu za toto velmi vděčný.

Starší výzkumník, jehož jméno si nepamatuji, mne informoval o práci v laboratoři a o experimentech, které prováděli. Zkoumali slabé vyzařování lidského těla, elektromagnetická pole, apod. Ale zároveň ne tak zcela rozuměli tomu, co vlastně zkoumají a hledají. Jinými slovy, prováděli výzkum naslepo, podle stupně svého porozumění úkolu, kterému ale ve skutečnosti vůbec nerozuměli. Když jsem zmínil, že v mých experimentech lidé viděli vnitřní orgány prostorově a barevně, a navíc mohli kontrolovat a ladit způsob vnímání dle jejich potřeby za účelem získání žádaných informací o tom nebo onom vnitřním orgánu, a jejich zjištění o stavu konkrétního orgánu nebo zdravotního stavu člověka plně odpovídala lékařské diagnóze získané na nejmodernějším vybavení, tento muž se na mě s lítostí zadíval a zeptal se:

– Mladý muži, jak dlouho se zabýváte fyzikou?

Když jsem mu otázku zodpověděl, zatvářil se důstojně a řekl:

– Nu, kdybyste se zabýval fyzikou tak dlouho jako já, nevěřil byste takovým nesmyslům, které vám testovaný jedinec řekne. Víte, aby bylo možné vidět vnitřní orgány, člověk by musel vyzařovat rentgenové paprsky enormní síly, což je jednoduše nemožné!

Nevzal dokonce ani v úvahu, že mohou existovat i jiné metody získávání informací, které doprovázejí absolutně nové schopnosti člověka. Zcela tuto možnost zavrhl a uvažoval jen v kolejích obvyklých paradigmat.

* * *

Když jsem spatřil úroveň omezenosti konceptů těchto lidí, čestných lidí, ale absolutně „slepých“ z pohledu vědy, pomyslel jsem si opět, že jsem zvolil správnou taktiku, když jsem řekl, že jsem zkoumal mimosmyslové jevy pouze jako vědec. Tato „historka“ mi dovolila získat maximální množství informací bez toho, aniž bych přitáhl pozornost a nepříjemné otázky k informacím o možnostech vnitřního vidění, vlivu na dálku, nemluvě o možnosti přemístění do minulosti, budoucnosti apod.

Jak jsem předpokládal, ukázalo se, že tato laboratoř nemá vůbec žádný pojem o skutečné povaze mimosmyslových jevů, nebo dokonce fyziky, a je to jen další vědecký humbuk, skrývající žalostnou

neznalost obou za pseudovědecké pojmy. Pochopitelně, byl jsem zjištěním o podobném stavu věci rozčilen, ale zároveň mne to o to více přesvědčilo – musím pokračovat ve svých výzkumech bez očekávání jakékoliv podpory či pomoci ze strany oficiální vědy. A tak jsem se jal pokračovat své osamělé „plachtění“ po oceánech neznámého...

Uvědomil jsem si, že v tomto mohu spoléhat pouze sám na sebe a ortodoxní věda jen těžko přijme mé objevy, pokud vůbec, s otevřenou náručí. Nejpravděpodobněji, takzvaná „věda“ bude nejzarytější nepřitelem všeho, co budu dělat, ale přesto jsem doufal, že se najdou skuteční vědci, kteří upřednostní pravdu před svou vlastní pozicí. Ve svém životě jsem takovéto lidi potkal, nicméně, nebylo jich mnoho.

Toto byl můj poslední pokus adresovat oficiální vědu za účelem nalezení odpovědí. Bohužel, „věda“ se ukázala být ve stavu „slepého kotěte“ v mnohém větší míře, než já sám. Když se dostanete do neprozkoumaného území, neměli byste spoléhat na pomoc slepého při určení další cesty. Po této události jsem žádný další kontakt s oficiální vědou nevyhledával a vydal se svou vlastní cestou, spoléhajíc se jen na své schopnosti a schopnosti...

Do Charkova jsem se vrátil v pondělí ráno a jako obvykle šel do práce přímo z nádraží, poslední dny roku 1987 byly obvyklé, bez nějakých speciálních událostí.

* * *

Ve čtvrtek 31. prosince jsme pracovali jen půl dne a po obědě jsem byl již doma, v bytě, který jsem tehdy měl pronajatý. Už ráno jsem se cítil mírně podivně a večer jsem se cítil jako bych byl doslova spalován zevnitř, ačkoliv jsem neměl horečku ani teplotu. Ten pocit byl velmi nepříjemný, jako by mne někdo přejížděl tankem. Pocit „drcení“ byl velmi skutečný. Taktak jsem se doplzlil k pohovce a doslova na ni upadl. Nerozuměl jsem vůbec důvodu, proč jsem se takto cítil. Nevypadalo to jako nachlazení nebo chřipka; ani jsem neměl zápal plic nebo bronchitidu apod.

V tomto stavu, jsa „drcen“ a s pocitem vnitřního žáru jsem přivítal rok 1988. Následující den jsem se cítil lépe, nicméně pocit spalování zevnitř zcela nezmizel. Teprve druhého ledna jsem dostal nápad, hledat důvod tohoto podivného stavu ne uvnitř sebe, ale jako působení zvenčí. K mému překvapení jsem jej našel téměř okamžitě. Měl jsem pravdu; necítil jsem se takto z důvodu nějaké infekce, ale jako výsledek vnějšího působení, jež bylo záměrné a určené na mou fyzickou likvidaci.

Když jsem porozuměl co se mi děje, byl jsem schopen zablokovat tento destruktivní vliv a podařilo se mi učinit neškodnými ty, kteří byli původci tohoto působení. Mí „likvidátoři“ se ocitli v situaci podobné svěřací kazajce, čímž jsem dostal možnost si s nimi promluvit. Zjistil jsem, že mí „andělé smrti“ byli posláni z externí parazitické hierarchie za účelem vyšetřit, co se stalo s jedním z elementů jejich systému, který vytvořili na Midgard-Zemi.

Jak se ukázalo, parazitický systém, který jsem zlikvidoval, měl vlastníky ze vzdálených světů, a jak vyšlo najevo, problém parazitismu není jen lokální záležitostí naší planety, ale také obecně problémem jak v galaxii, tak také v celém Vesmíru (a nejen našeho Vesmíru, jak jsem později zjistil). A tito vlastníci poslali na Midgard-Zemi jednotku „rychlého nasazení“ k nápravě místní situace, znovuoobnovení „pořádku“ a potrestání viníků. Jak vyplývá z výše uvedeného, viníkem v tomto případě „Vesmírného poplachu“ jsem byl já, a tito vyslanci přikročili k vykonání trestu, který zahrnoval mou fyzickou likvidaci, a přikročili k úkolu velmi pracovitě, s největší odpovědností.

Měl jsem štěstí, protože v době mých rozhodných akcí, které vyústili v kompletní eliminaci parazitické pyramidy jsem již měl transformovaný mozek a struktury mého těla a vytvořil jsem si, jak se později ukázalo, některé velmi silné a efektivní struktury mozku a mnoho jiných věcí, díky čemuž akce nápravné skupiny vyslané vesmírnými parazity nevyústili v mou smrt. Kdo ví, co by se mnou bylo, kdyby předtím neupřel svou pozornost ke hvězdám! Nyní o tom mohu pouze přemítat, nicméně nemám nejmenší touhu vrátit se zpět do minulosti a podívat se, jak by to mohlo dopadnout, kdyby se věci vyvíjely jinak. Tak či onak, upřel jsem svou pozornost na kosmické likvidátory a díky novým schopnostem a kvalitám, které jsem pro sebe vytvořil již dříve, podařilo se mi proměnit lovce v lovené.

* * *

Nakrásně jsem rozuměl tomu, že tyto bytosti byly pouze „nástroji“, jen následovali rozkazy a jejich eliminace by problém nevyřešila, protože by jejich bossové vyslali další skupinu, pravděpodobně více početnou a nebezpečnější. Proto jediný způsob, jak zabránit dalším incidentům, byl „vyřešit záležitost“ přímo s těmi, na čí příkaz skupina likvidátorů jednala.

Neměl jsem žádnou jinou možnost; nikdo by mi nedopřál čas na přemýšlení a přípravu, takže jsem se rozhodl jednat neprodleně, s úrovní připravenosti a schopností, kterou jsem v ten moment měl. V takových situacích nikdy nevíte, zda máte dostatek síly, kvalit, flexibility a pružnosti myslí k výhře v takovém boji. Jdete do boje osamocen, nemáte absolutně žádnou představu, s jakým druhem „draka“ budete bojovat, kolik „hlav“ bude mít a jakými zbraněmi tyto „hlavy“ půjdou „odseknout od těla“. Také nevíte, kolik „draků“ zároveň bude proti vám bojovat a také, zda budou ctít rytířský kodex cti – zda zaútočí všichni najednou nebo jeden po druhém.

Z vlastní zkušenosti jsem se naučil, že žádný z mých nepřátel nebyl vychován na románech o rytířské etice, morálce a cti; spíše mi připomínali hordu hyen, která útočí ze zálohy, přepadající protivníka když je nejvíce unaven, oslaben či zraněn. Proto jsem se rozhodl konat ihned a proti celému systému, bez čekání na nápravu určitých poškození, která mi způsobila první skupina. Měl jsem dvě možnosti – buď jednak okamžitě a mít šanci na výhru, nebo čekat v nejistotě a muset bojovat v momentě, kdy to pro mne bude nejméně výhodné – v tomto případě by mé šance na vítězství byly značně menší.

Rozhodl jsem se pro první variantu – ne proto, že bych si byl absolutně sebejistý a troufalý, ale neměl jsem jednoduše žádnou alternativu. Když nemáte na výběr, musíte konat v podmínkách s mnoha neznámými faktory a tyto vyjasnit v průběhu operace, stejně jako nacházet nová řešení ve velmi krátké době: přestavět se v průběhu boje a vytvořit podmínky pro možné vítězství. Fakt byl ten, že navzdory kvalitativním transformacím, které jsem na sobě provedl, neměl jsem žádné povědomí o mnoha jevech, na které jsem v podobných situacích narážel, zatímco mí nepřátelé měli.

Bylo naprosto možné, že jsem vlastnil něco, co mým protivníkům scházelo, ale také oni vlastnili mnoho kvalit, které jsem já neměl. Vše, co druhá strana vlastnila a o čem jsem neměl povědomí, pro mne znamenalo velké nebezpečí. V souladu se svým poznáním jsem vytvořil různé systémy obrany, které byly velmi efektivní, avšak jen do bodu, než v nich protivníci našli skulinu a zasazovali své údery právě tam. Tento stav věcí, kdy mí nepřátelé vlastnili charakteristiky a kvality, které jsem postrádal, nebo o kterých jsem nevěděl, byl roven stavu být bezbranný. Proto, oni vždy zasazovali údery přesně tam, kde viděli možnost pro mou eliminaci. Sázkou v této „hře“ byl můj život. Jsa pod útokem, měl jsem pouze několik vteřin, někdy méně, najít mezeru nebo skulinu ve své obraně, která se objevila jako výsledek úderů mých protivníků, a musel jsem vytvořit potřebné kvality a vlastnosti, které jsem postrádal, bez opuštění bitevního pole. Jen v tomto případě se stalo možným zacelit díry v mé obraně a zasadit adekvátní protiúder protivníkům, využívajíc toho, co jsem již vlastnil.

Tyto mé nedostatky, objevované takto nezvyklým způsobem – díky útokům protivníků – a nové vlastnosti a kvality vytvářené přímo na bitevním poli mi dovolily vytvářet něco zcela nového, co jsem ani já, ani mí protivníci nikdy předtím nevlastnili. A vše se to odehrávalo při boji! Jistě, udělal jsem onen krok bez znalosti toho, zda uspějí či ne, ale zároveň jsem neměl žádnou jinou možnost. Kdybych tento krok neudělal, velmi pravděpodobně bych k velké radosti některých, kteří čtou tyto řádky, tyto nikdo nenapsal.

* * *

Avšak, ať se to někomu líbí či ne, doposud jsem v podobných situacích vždy byl schopen nalézt řešení a to je důvodem, proč dnes mohu psát tyto řádky, k velkému vzteku mých nepřátel a protivníků, což mne v nejmenším neznepokojuje. Ve skutečnosti, jsem naopak svým nepřátelům, kteří se mě pokoušeli zničit, vděčný – jejich akce namířeny na mou eliminaci skrze mé nedostatky namísto toho poskytly přesnou indikaci těchto nedostatků, a často mi nedobrovolně poskytly

informace, které jsem předtím neměl, díky čemuž jsem se mohl rychle vyvíjet.

Když jdete osamoceni po absolutně nové cestě, nejste si moc vědomi, co vlastně hledáte a kde to najít. Je to jako v oné ruské pohádce - „bež tam, nikdo neví kam, a najdi to, není známo co!“ V situacích jako je tato mi akce mých nepřátel, kteří měli povědomí o spoustě věcí o kterých jsem neměl ani tušení, poskytly neocenitelnou službu; odkryly mé nedostatky a hluchá místa. Zajisté, mí nepřátelští „pomocníci“ sledovali zcela jiné cíle, ale díky faktu, že jsem uspěl v rychlém nalézání cest ze zdánlivě beznadějných situací se tito stali silnými katalyzátory mého vývoje, namísto nástroji mé eliminace. Tajemství tohoto paradoxu spočívalo v tom, že když se mě nepřátelé pokusili eliminovat, působili na mě svými tajnými zbraněmi, hmotami a strukturami, které jsem postrádal nebo o nichž nic nevěděl.

Ale, v momentě aplikace těchto hmot a struktur, pokoušejíc se zničit mé materiální těla a struktury, začal jsem je skenovat a analyzovat. Jako výsledek jsem získal informace potřebné pro vytvoření nových těl a struktur, a často mi to poskytlo chybějící „kousky mozaiky“ pro vytvoření něčeho absolutně nového. A velmi často mi takto získané kousky informací umožnily provést kvalitativní skok ve mém vývoji!

Nicméně, byly určité nepříjemné momenty. Jejich akce proti mně měly velmi daleko do příjemnosti – byly namířeny na mou eliminaci a když byly uvedeny v chod, způsobovaly poměrně velmi bolestivé pocity doprovázeny obrovskou zátěží na můj organismus a mozek; tehdy nastávala dočasná destrukce těl mého ducha, struktur mozku apod. Jak jsem zmínil již dříve, abych zabránil dokončení jejich cíle, musel jsem jednat tak rychle a efektivně, jak jsem byl schopen, jinak mne čekala smrt!

Musel jsem tedy vytvářet nové věci ve velmi tvrdých podmínkách, velmi vzdálených od optimálních. Mimoto, musel jsem vyřešit daný problém jednou provždy. Neutralizace útočnicků problém vyřešit nemohlo. Musel být vyřešen nadobro, tj. musel jsem „vyřešit situaci“ na úrovni toho systému, který skupiny útočnicků opakovaně vysílal. Teprve až jsem takto uspěl v kompletním vyřešení problému, dostal jsem možnost vyléčit svá zranění a obnovit poškození. Často jsem se ale, za využití získaných zkušeností, neomezil na prosté obnovení mého „starého“ já, stavu, ve kterém jsem se nacházel před začátkem té či oné vojenské operace, ale vytvořil jsem v sobě i absolutně nové kvality. Ve skutečnosti, kdo ví, kolik let nebo životů bych potřeboval na dosažení toho, co jsem dosáhl, nebýt těchto akcí mých nepřátel, kteří mne chtěli vidět za každou cenu mrtvého a posílali za tímto účelem nové a nové legie likvidátorů...

* * *

Tak či onak, podařilo se mi neutralizovat mé nepřátele a pochopit v praxi, na vlastní „kůži“, v přímém i přeneseném smyslu slova, že to, co se dělo na Midgard-Zemi, bylo kontrolováno externími silami. Ukázalo se, že tvůrci parazitického systému na Zemi, který jsem zlikvidoval, reagovali na jeho zničení téměř neprodleně. A tvůrci této „fuj věci“ nebyli odtud. A my – pozemští domorodci – jsme neměli o tomto druhu externí „péče“ nejmenší tušení.

Nikdo z pozemšťanů nevěděl nic o existenci tohoto „bratrstva“, tím méně by si byl schopen představit, že tito „bratři“ byli parazité z vesmíru. S největší pravděpodobností to byli právě tito „bratři“, kteří lidstvu vnukli a implementovali myšlenku, že jsme ve vesmíru sami, za účelem usnadnění jejich parazitování na naší civilizaci. Pokud vezmeme v úvahu, že stupeň rozvoje pozemské civilizace není, mírně řečeno, příliš vysoký, cílem těchto kosmických parazitů nemůžou být technické „vymoženosti“, ale něco zcela jiného. Ale co by mohli vesmírní parazité potřebovat od planety s civilizací v počátečním stádiu vývoje, která dokonce ještě ani nedokončila svůj planetární cyklus evoluce?!

Parazitický systém, který jsem zlikvidoval, byl „zapojen“ v krádeži životní síly milionům lidí, jejich evolučního potenciálu. Přirozeně, pozemští agenti kosmických parazitů si část ukradeného lidského potenciálu ponechávali, ale zbytek putoval skrze tyto agenty k nim! V opačném případě by nijak nereagovali na destrukci parazitické pyramidy na Midgard-Zemi!

To znamená, že evoluční potenciál obyvatel země byl důležitou strategickou surovinou. Ve

skutečnosti, „vesmírná odrůda“ parazitů, nikoliv ti lokální (sociální), byli ti první, kteří mne začali „obšťastňovat“ po mé akci ústící ve zničení místní parazitické pyramidy. Tedy, evoluční potenciál obyvatel této, na první pohled, nevýznamné planety umístěné v zadním dvorku galaxii je zde tím nejcennějším strategickým „materiálem“, protože je to jediná věc, která se odsud „exportuje“.

Později jsem si tento předpoklad ověřil více než jednou, ale to nastalo až v budoucnu. Tehdy jsem byl velice překvapen, že předmětem nenasytného zájmu galaktických parazitů byl jen a jedině evoluční potenciál obyvatel Midgard-Země...